

потъва и чезне навътре като загадка, и дърветата стоятъ и те гледатъ съсрѣдоточено. Струва ти се, че надъ цѣлата гора се носи единъ невидимъ, неуловимъ духъ. Спрешъ се и викнешъ името на гората:

— Махзаръ баба!

— А-а! — отговаря гората.

Ти вървишъ и усѣщашъ дъха на гнили листа, на зелени листа, на цѣвнали липи, влага. Дали това не е духътъ на гората? — Не. Тебе ти се струва, че нѣкой те дебне. Ти чувствувашъ, какъ той върви следъ тебе, тихо, бавно, равномѣрно, и неговитѣ стѣпки лепнатъ върху влажната земя. Дали това не е духътъ на гората? — Не. Обърнешъ се и виждашъ все тия черни напукани дървета.

И пакъ се спрешъ и викнешъ:

— Махзаръ баба!

— А-а! — отговаря гората.

Махзаръ баба теке!

— Ке-ке! — отговаря гората.

Това чувство, че нѣкой те дебне, се засилва особено нощемъ. Щомъ слънцето залѣзе, гората въздъхва, дърветата прибиратъ клони и заспиватъ. Нощта влиза въ гората, и тамъ вече не се вижда нищо. Ала тайнственитѣ звукове все продължаватъ да се носятъ. Тихитѣ стѣпки все не заглѣхватъ. Като че ли нѣкой непрестанно ходи изъ гората.

Не е ли духътъ на гората?

:

Излизашъ отъ гората, и предъ тебе отново се разстила равнината. Тя не е съвсемъ укротена, успокоена, равна, като добруджанскитѣ полета. Накъдрена е, нагъната е леко, хълмиста е, ала хълмоветѣ сж широки и заоблени, низки и не дразнятъ, а успокояватъ — тихи вълни, които люлѣятъ и приспиватъ. По коловозитѣ се влачатъ тежки натоварени коли и скрипятъ протяжно.